

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže
Joštova 8, Brno

Došlo: 27 -07- 1998

Číslo: 57524/98

Vyřizuje:

Přílohy:

34/98-108/98

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMĚNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Marie Součkové a JUDr. Petra Příhody v právní věci žalobce: Brněnské veletrhy a výstavy, a.s. se sídlem Výstaviště 1, 647 00 Brno, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (původně Ministerstvu pro hospodářskou soutěž), Joštova 8, 601 56 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž ze dne 30.3.1995 č.j. R/18/94,

t a k t o :

Rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž ze dne 30.3.1995 č.j.R/18/94 se zrušuje a věc se vrací Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 1.000,-Kč do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Žalobci se v r a c í přeplatek soudního poplatku ve výši 4.000,-Kč, tato částka bude žalobci vrácena z účtu Vrchního soudu v Praze do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva pro hospodářskou soutěž ze dne 18.8.1994 č.j. MHS 1384/94-220 bylo rozhodnuto tak, že 1. Jednání BVV a.s. (žalobce), časově vymezené od března 1993 dosud, spočívající v uplatňování nestejných podmínek vůči konkurenčním soutěžitelům, kteří se zabývají výstavbou veletržních expozic, má povahu zneužívání monopolního postavení na relevantním trhu ve smyslu ust. § 9 odst. 3 písm.c) zákona č. 63/1991 Sb. o ochraně

hospodářské soutěže, ve znění zákona č.495/1992 Sb. a zák.č. 286/1993 Sb. (dále jen "zákon"). Výrokem pod bodem 2. bylo ve smyslu § 11 odst. 1 písm.d) zákona toto jednání žalobci zakázáno. Pod bodem 3. byla pak podle § 11 odst. 1 písm.h) a § 14 odst. 4 zákona uložena žalobci pokuta za toto jednání ve výši 1.000.000,-Kč.

K rozkladu žalobce ministr pro hospodářskou soutěž rozhodnutím ze dne 30.3.1995 č.j. R/18/94 napadené rozhodnutí ministerstva změnil. Výrokem pod bodem 1. vyslovil, že jednání žalobce v době od 1.3.1993 do 18.8.1994, spočívající ve vytvoření a uplatňování rozdílných podmínek pro soutěžitele provádějící výstavbu veletržních a výstavních expozic, má povahu zneužití monopolního postavení na relevantním trhu ve smyslu ust. § 9 odst. 3 zákona a na základě § 11 odst. 1 písm.d) zákona se toto zneužívání monopolního postavení na trhu zakazuje. Výrokem v bodě 2. byla na základě ust. § 11 odst. 1 písm.h) a § 14 odst. 4 zákona uložena za zneužití monopolního postavení pokuta 200.000,-Kč.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž ze dne 30.3.1995 pro nezákonnost, kterou spatřuje v následujících skutečnostech:

1. Rozhodnutí bylo vydáno bez dostatečně zjištěného stavu věci (v rozporu s § 3 odst. 4 správ.řádu) a tato nesprávnost vedla k chybným právním závěrům ve věci samé, a to v takovém rozsahu, jež nelze v přezkumném řízení odstranit (§ 250i odst. 1 o.s.ř.)
2. Rozhodnutí se nevypořádalo s částí rozkladu, kde se uvádí, že posuzované jednání je využitím vlastnického práva, nikoli zneužitím monopolního či dominantního postavení. Ust. § 9 odst. 3 zákona nezakazuje využití výhod z vlastnictví plynoucích, jinak by se vlastnictví stalo břemenem, a byl by tím oslaben pilíř tržního hospodářství a právo vlastnit by bylo omezeno v rozporu s čl.11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
3. Rozhodnutí nebere v úvahu specifické podmínky pořádání veletrhů a výstav, kdy musí být vždy dány obecné časové limity pro zahájení a likvidaci expozic a z nich může existovat jen omezené množství výjimek, to však není zneužití. Stran tohoto nebyl zjištěn skutkový stav.
4. Ustanovení § 9 odst. 3 písm. c) zákona rozumí pod uplatňováním rozdílných podmínek vyžadování takových, o nichž nelze vést smluvní rozhovory - o takovém jednání nejsou v napadeném rozhodnutí důkazy. Modifikace podmínek obsažených v návrhu je výrazem smluvní svobody, kontraktaci je nutné zahájit vytyčením obecně stanovených podmínek (časových, organizačních), individuální projednání s každým vystavovatelem by nebylo možné, o modifikaci je možno jednat. K tomuto správní řízení nevedlo dokazování a vůbec se tím nezabývalo.
5. Vymezení relevantního trhu nevychází z důkladného zjištění

skutečností, pojímá např. všechny akce v průběhu zkoumaného období jako jeden celek, přitom podmínky a zaměření akcí jsou odlišné, zejména z hlediska použité plochy a substitučních možností. Některé akce mají v ČR četné a dostupné ekvivalenty, např. prodejní trhy, realitní služby. Zjištění dominantního postavení se neopírá o dostatečně numericky spolehlivé ověřené údaje.

6. V rozhodnutí tvrzená skutečnost, že vázanost výstavářských firem časovým limitem jim způsobuje nižší produktivitu není zdůvodněna. Zdůvodnění újmy jinému tím, že je újma evidentní (str. 4 bod a) / je nepřijatelné, rovněž tak to, že podklady nejsou uváděny s ohledem na ochranu obchodního tajemství.

7. Zákon vychází z koncepce, že jednání jim jinak postižitelné se stává aprobovaným, jestliže racionalizační a podobné efekty z tohoto jednání převyšují jeho případné negativní prvky - rovněž tak je nutno posuzovat to, zda v konkrétním případě došlo ke zneužití dominantního resp. monopolního postavení.

Výrok pod bodem 1. formálně právně a věcně postihuje dvě skutečnosti - je nevykonatelný (§ 250c)

Žalovaný (původně Ministerstvo pro hospodářskou soutěž) ve svém vyjádření k žalobě k námitkám žalobce uvedl, tvrzení žaloby v bodě 1 je nekonkrétní a účelové. K bodům 2 a 3 pak poukázal na to, že ustanovení § 9 zákona zakazuje zneužívání monopolního nebo dominantního postavení jakoukoli formou, omezuje chování soutěžitele a to se týká i omezení výkonu jeho vlastnických práv. Ust. § 11 odst. 1 Listiny je nutno interpretovat v souvislosti s ust. § 11 odst. 3 a čl. 26 odst. 3 Listiny, obecným zájmem je zde ochrana hospodářské soutěže jako základu tržního hospodářství. Pokud jde o specifika pořádání výstavních akcí, obecně každá hospodářská činnost má specifika, a ty nejsou důvodem zproštění povinností plynoucích ze zákona. Rozhodnutí nezpochybnuje, že žalobce má právo stanovit a plánovat obecné časové limity, rozpor tkví v tom, zda může z těchto časových limitů udělit výjimku či nikoliv. To, že k udělování "výjimek" docházelo žalobce nepopírá, považuje to za druh racionálního jednání, nikoliv za zneužití postavení. V průběhu řízení však bylo prokázáno, že tímto "racionálním" jednáním byla způsobena újma jiným soutěžitelům (firmám SVYFA, když měly oproti ostatním soutěžitelům (organizační složce žalobce a firmám s ním spolupracujícím na smlouvu o dílo) méně času pro výstavbu expozic a mohly se tak na nich méně podílet při přípravě akcí na tomto výstavišti. Toto je považováno za zneužití. K námitce č. 4 žalovaný oponoval, že o ust. § 9 odst. 3 písm. c) zákona se výrok neopírá. Tvrzení v námitce č. 5 je v rozporu s napadeným rozhodnutím, které vymezilo relevantní trh na str. 3 v bodě 1) tak, že se jedná o dva trhy, jednak trh pronájmu výstavních ploch a pozemků v areálu výstaviště Brno - Pisárkách, na němž má monopolní postavení (a to nezpochybnuje), jednak trh výstavby veletržních a výstavních akcí, na němž má dominantní postavení

(40% dle jeho vyjádření, str. 49 spisu). Ohledně bodu 6. žaloby žalovaný uvedl, že příslušná pasáž rozhodnutí byla zkreslena, újma vznikala firmám nižšími zisky, neboť na konkrétních akcích (např. strojírenský veletrh) se mohly podílet kratší dobu. Podklady o konkurentech jsou ve správním spisu v odd.V. (obchodní tajemství). Názor žalobce v bodě 7 je nesprávný. Zákon v § 5 dává ministerstvu možnost povolit výjimku z neplatnosti dohody narušující soutěž, jestliže omezení soutěže, ke kterému výjimka vedla, je potřebné z důvodu veřejného zájmu. Toto ustanovení nelze transplantovat do § 9 zákona, jehož účel je formulován v odst. 3 jako nepřímá ochrana spotřebitelů, soutěžitelů i veřejného zájmu. Zjišťování počtu vystavovatelů jimž daný stav vyhovoval nebylo relevantní.

S účinností od 1. listopadu 1996 byl zřízen Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, na nějž přešla podle § 1 odst. 5 písm.e) zákona č. 272/1996 Sb. dosavadní působnost Ministerstva pro hospodářskou soutěž vyplývající ze zákonů a dalších právních předpisů. Postavení žalovaného měl proto nadále tento úřad, s nímž soud dále jednal.

Při jednání před soudem, které soud nařídil když žalovaný nedal souhlas k rozhodnutí o žalobě bez jednání ve smyslu ust. § 250f odst. 1 písm.a) a odst. 2 o.s.ř., odkázal žalobce i žalovaný na obsah shora uvedených podání, žalovaný pak předložil soudu ke svému vyjádření opravu písařských chyb. Obě účastníci i v závěrečných návrzích na svých vyjádřeních.

Ze správního spisu předloženého soudu byly při jednání konstatovány následující rozhodné skutečnosti:

Ministerstvo pro hospodářskou soutěž zahájilo řízení v věci, zda jednání žalobce jako majitele areálu výstaviště v Brně Pisárkách (dále jen "výstaviště"), spočívající v uplatňování nestejných podmínek vůči konkurenčním firmám, které se zabývají výstavbou veletržních expozic, má povahu zneužití monopolní resp. dominantního postavení podnikatele na relevantním trhu ve smyslu § 9 odst. 3 zákona, oznámením ze dne 11.4.1994, doručeným žalobci 14.4.1994.

K zahájení přistoupilo ministerstvo poté, co mu bylo sdružením právnických osob SVYFA 14.3.1994 oznámeno, že BVV a. s. jako vlastník výstaviště a současně zajišťovatel výstavby veletržních stánků, stanoví podmínky znevýhodňující výstavářské firmy, spočívající ve stanovení především rozdílné doby montáže a demontáže nekorespondující s termíny, které mají k dispozici firmy smluvně vázané na a.s. BVV a obchodní skupina 4 BVV (dále jen "montážní skupina BVV a subdodavatelé"), kterým je umožněno realizovat expozice v termínech delších. Včasnější zahájení práce zajišťované montážní skupinou BVV a subdodavatelé - také v oficiálním termínu má již z 80% hotovo, bylo zjištěno Správní radou SVYFA např. 31.1.1994, dle prohlášení členů SVYFA ze 1.2.1994. Rovněž jsou pro ně neúnosně zkracovány termíny. Tím

ztěžuje podmínky firmám konkurujícím BVV a.s. a jejich smluvním stranám, má to i sekundární následky: nemožnost používat některé technologické postupy montáže, tím zvyšování ceny nebo snižování kvality s přímou vazbou na posilování monopolu BVV a.s.

Žalobce podal k věci vyjádření 20.4.1994 s tím, že BVV a.s. jsou vlastníkem výstaviště, kde současně sám vlastním know-how pořádá a organizuje výstavy. Při podnikatelské činnosti vstupuje do vztahu (kromě návštěvníků) s vystavovateli, kteří uzavřením smlouvy potvrzují přijetí podmínek účasti stanovených pro každou akci zvlášť, které obsahují i dobu montáže a demontáže expozic. Se subjekty, které se zabývají shodným předmětem podnikání nemá BVV a.s. žádné smluvní vztahy. Odmítl tedy, že by docházelo k porušení § 9 odst. 3 zákona. K vyjádření doložil vyplněný dotazník s údaji o podnikatelské činnosti (obchodní a zprostředkovatelské služby) požadovanými ministerstvem a seznamem rozhodujících odběratelů (Wirpool CR s.r.o., United Destillers, Škoda export a.s., Pragoexport a.s., Martimex a.s.) a dodavatelů (Interexpo s.r.o., Komexpo s.r.o., Multiexpo s.r.o., Sýkora s.r.o., všichni pod adresou výstaviště) s tím, že podíl jeho aktivit na relevantním trhu mu není znám.

Podle výpisu z obchodního rejstříku z 14.5.1993 má žalobce jako předmět činnosti zapsán mimo jiné: zprostředkovatelskou činnost, obchodní živnost - obchodní zastoupení, pronájem nemovitostí s poskytováním jiných než základních služeb...

Po ústním jednání 5.5.1994 a 12.5.1994 se zástupci sdružení SVYFA a Fair Design, kdy byli oba zástupci tohoto sdružení slyšení "společně" do protokolu jako "svědci", jednání nebyl přítomen žalobce. Do spisu bylo doloženo jako důkaz: prohlášení podepsané 17ti osobami o tom, že nejsou skupinou 04 BVV a.s. a jejími subdodavateli dodržovány oficiální termíny montáže a demontáže expozic, zejména zahajují s časovým předstihem (bez uvedení konkrétních akcí), a dále fotografie a videozáznam.

Při ústním jednání 17.5.1994 zástupce žalobce k dotazům ministerstva sdělil, že v některých případech BVV a.s. zahajuje výstavbu stánků pro své klienty dříve než jsou oficiální termíny, někdy nikoli. Pokud jde o termíny obsažené v základních informacích o akci jsou závazné a mohou být upřesněny v dalších materiálech rozesílaných vystavovatelům, termíny jsou zkracovány, protože roste počet akcí v roce. V případě, že vystavovatel požaduje výstavbu stánků od BVV a.s. je uzavřena smlouva o podmínkách výstavby stánku. Pokud jde o konkrétní akci INTRAMA sdělil žalobce dodatečně, že při této akci zahájil montáž před oficiálním termínem a připojil vzor typové smlouvy se "subdodavateli".

K žádosti ministerstva žalobce dále 3.6.1994 sdělil a doložil přehled výstav pořádaných v r. 1992, 1993 a 1994 spolu s termíny zahájení a ukončení montáže a demontáže expozic pro jednotlivé výstavní akce tj. s obecně vyhlášenými termíny pro vystavovatele (např.: SALIMA 1993, zahájení a ukončení montáže

22.2.-6.3., SALIMA 1994 termín 21.2.-5.3, BSV 1994, termín 23.8.-13.9. a pod.) Uvedl, že povolit výstavbu expozic cizím partnerům mimo oficiálně stanovené termíny brání zejména nutnost provádět opravy různých objektů v areálu a z toho plynoucí omezení pro výstavní čety, omezení ztrát majetku vlastního i jiných firem a snaha držet výši nákladů za režijní činnosti (ostrahu, úklid, osvětlení) na přijatelné výši. Dodržení termínů je součástí smlouvy s vystavovatelem a tomu odpovídá i výše ceny za pronájem plochy.

Smlouvy se subdodavateli (na str.41/1-182/) dokládají, že termíny plnění jsou stanoveny případ od případu. (Např.: smlouva o dílo s Movex a.s. na akci SALIMA 93-termín plnění 5.3.1993)

Podle protokolu o jednání z 29.6.1994 předestřel správní orgán žalobci svůj názor na zjištěné skutečnosti, tj. že dochází k nepřiměřenému zkracování doby výstavby pro ostatní účastníky trhu tj. pro konkurenty BVV a.s., který má dominantní postavení. Žalobce k věci písemně 29.7.1994 sdělil, že především správní orgán vychází z ničím neprokázané domněnky o dominantním postavení BVV a.s. na trhu v oblasti organizování veletrhů a výstav a v oblasti výstavby expozic pro účastníky akcí. Sám pak uvedl propočet podílu BVV a.s. na trhu pořádání veletrhů a výstav v ČR (podle údajů získaných Sdružením organizátorů veletrhů a výstav "SOVA") se závěrem, že v r. 1994 podle kalendáře výstav je počet akcí 207, z toho BVV pořádá 38, pronajatá plocha celkem 828.000 m², z toho BVV a.s. 330.000 m². Podíl a.s. BVV na výstavbě stánků žalobcem organizovaných akcí činí 40%, což představuje plochu 132.000 m², zbytek expozic pak staví vystavovatelé popř. jejich dodavatelé. Porovnáním plochy, na níž výstavbu stánků zabezpečuje žalobce s celkovou plochou akcí pořádaných v ČR v r. 1994 pak žalobce uzavírá, že jeho podíl je 16%, což vylučuje jeho dominantní postavení na trhu. Proto odmítl aplikaci ust. § 9 odst. 3 zákona.

Spis dále obsahuje odpověď společnosti RAVEX z 11.8.1994, z níž plyne, že montážní práce na výstavbě stánků pro akci BSV 1994 (Brněnský strojírenský veletrh) byly zahájeny 8.8.1994, odpověď v tomtéž smyslu od INTEREXPO, že zahájili 9.8.1994, odpověď od technika Z.Tully (technik pavilonu BVV) o zahájení 8.8.1994, a odpověď od KOMEXPO s.r.o. že ke dni 11.8.1994 nezačala práce na montáži expozic pro BSV 1994, provádí rekonstrukci pavilonu Martimex. (dle shora uvedených obecných termínů montáže na BSV 1994 měli začít 23.8., končit 13.9., demontáže 20.9. a končit 24.9.).

Spis dále obsahuje složku: "ODDÍL III. STANOVENÍ RELEVANTNÍHO TRHU", v níž jsou založeny odpovědi na dotaz ministerstva z 17.3.1994 od firem v ČR, zabývajících se organizováním a pořádáním výstav, o akcích jimi konaných v r. 1994 (plánovaných, s uvedením názvu akce, termín a místa konání s výstavní plochou a počtem návštěvníků). Založena je zde i odpověď na uvedený dotaz podaná žalobcem 8.4.1994 a 30.4.1994. Z údajů je sestavena tabulka vykazující všechny akce na území ČR v r. 1994, v níž je sledováno: kdo je pořadatel, termíny, název

akce, místo konání, výstavní plocha a odhad počtu návštěvníků. Ze sumarizace v této tabulce plyne, že z celkové výstavní plochy 842.7 tis.m² činí podíl žalobce 394.7 tis.m² (v r. 1994 v rámci ČR). Údaje jsou přeneseny do grafu. Současně je zpracován přehled počtu montážních a demontážních dní v letech 1993 a 1994 na některých akcích, porovnáním pak uvedeno o kolik dní byly termíny zkráceny.

Další složku spisu tvoří "ODDÍL V, TAJNÉ MATERIÁLY"- s označením, že jde o materiály obsahující obchodní tajemství.

K seznámení s výsledky šetření byl pak žalobce pozván přípisem z 12.8.1994 na 17.8.t.r. Při seznámení žalobce k dotazům ministerstva uvedl, že organizátorem výstav je vždy, pořadatelem v naprosté většině, výraz "z titulu vlastnictví všech pořádaných akcí" je správný. Potvrdil, že vystavovatelé platí pouze za (pronájem) v oficiálním termínu, i když subdodavatelé začínají s montáží dříve, tedy vystavovatelé za rozdílnou dobu umístění stánků platí nezměněnou cenu.

Rozhodnutím Ministerstva pro hospodářskou soutěž ze dne 18.8.1994 č.j. MHS 1384/94-220 bylo rozhodnuto tak, že 1. Jednání BVV a.s. (žalobce), časově vymezené od března 1993 dosud, spočívající v uplatňování nestejných podmínek vůči konkurenčním soutěžitelům, kteří se zabývají výstavbou veletržních expozic, má povahu zneužívání monopolního postavení na relevantním trhu ve smyslu ust. § 9 odst. 3, písm.c) zákona. Výrokem pod bodem 2. bylo ve smyslu § 11, odst. 1. písm.d) zákona toto jednání žalobci zakázáno. Pod bodem 3. byla pak podle § 11 odst. 1 písm.h) a § 14 odst. č.4. zákona žalobci pokuta za toto jednání ve výši 1.000.000,-Kč. V odůvodnění správní orgán I. stupně vymežil relevantní trh místně: areálem brněnského výstaviště, věcně: pořádání a organizování výstav, časově obdobím od března 1993 dosud. Dospěl k závěru, že žalobce jako vlastník všech výstavních akcí zaujímá na uvedeném trhu monopolní postavení, stanoví všechny podmínky pro konání výstav. Ovlivňuje tím účastníky trhu, soutěžitele v oblasti výstavby veletržních stánků v areálu, jimiž jsou : a) BVV a.s. -montážní skupina, b) subdodavatelé BVV a.s., c) členové SVYFA-sdružení na ochranu zájmů členů sdružení, d) další nesdružené subjekty, zabývající se touto činností, e) vystavovatelé vlastními silami a prostředky. Z hlediska vystavovatelů (objednatelů výstavby veletržních stánků) jsou subjekty a) až e) soutěžiteli na samostatném trhu výstavby veletržních stánků. Porovnáním plochy 132.000m² stánků, jejichž výstavbu zabezpečuje v areálu BVV a.s. s celkovou plochou pronajatou (330.000m²) činí podíl žalobce 40%. Odůvodnění rozhodnutí poté posoudilo spojitost pronájmu výstavní plochy s výstavbou stánků se závěrem, že služba pronájem výstavní plochy a činnost výstavba stánků spolu věcně ani podle obchodních zvyklostí nesouvisí. Kromě toho se BVV a.s. účastní také na trhu pořádání a organizování výstav v rámci celé ČR, a na tomto trhu (vymezeném časově od dubna 1993 do března 1994) zaujímá žalobce dominantní postavení (43% podíl rozlohy výstavních ploch).

Stran skutkových zjištění rozhodnutí uvádí, že porovnáním

termínů stanovených pro montáže a demontáže stánků na jednotlivé akce v r. 1993 s rozpisem plánovaných akcí na r. 1994 bylo zjištěno, že montážní a demontážní termíny jsou asi u poloviny akcí zkráceny o 1 až 5 dnů. Tyto termíny jsou bezpodmínečně dodržovány jen v případech, kdy montáž nebo demontáž je prováděna jiným subjektem než ad a), b) shora. Pokud se jedná o montáž prováděnou subdodavatelem, tito podle jejich vyjádření neprovádí montáž na základě smlouvy s vystavovatelem, ale podle smluv uzavřených s BVV a.s., termíny zahájení montáže jsou jim dány dohodou se stavbyvedoucím BVV a.s. postupně tak, jak je předávána technická dokumentace. Rozhodnutí jako důkazy pro to, že montážní skupina a subdodavatelé BVV a.s. se neřídí závazně danými termíny pro zahájení montážních prací v areálu výstaviště odkazuje na (str. 4 textu) "výpovědi svědků, prohlášení členů správní rady SVYFA v den zahájení montážních prací pro výstavbu Embax-Print, Inteco a Intrama 1994 (když v tento den tj. 31.1.1994 byl již objem prací prováděných BVV a.s. a subdodavatelem z 80% hotov) a na fotodokumentaci a videozáznam dodané správní radou SVYFA. Dalším důkazním prostředkem je písemné potvrzení těchto skutečností gen. ředitelem BVV a.s. Ing. A. Surkou a písemné prohlášení 17ti svědků ze dne 11.5.t.r. Dále je doloženo, že ačkoliv např. závazný termín zahájení montážních prací na výstavu Salima 1993 byl dán dnem 22.2.1993, montážní práce byly subdodavatelem zahájeny již 1.2.1993, tedy s předstihem 21 dnů, u Salimy 1994 je doloženo zahájení montážních prací minimálně 6 dnů před oficiálním termínem. Dne 11.8.t.r. provedli pracovníci MHS osobní kontrolu stavu připravenosti veletržních stánků na MSV 1994. Na místě bylo konstatováno a zúčastněnými firmami potvrzeno, že montážní skupina BVV a.s. a subdodavatelé BVV zahájili montáž stánků na níž je stanoven oficiální termín dnem 23.8. t.r. minimálně 8.8.1994". Postihovaným jednáním je pak stanovení nestejných podmínek, znevýhodňujících výstavářské firmy rozdílnou dobou pro montáže a demontáže veletržních expozic oproti firmám smluvně vázaným s BVV a.s., přičemž otázka dodržení oficiálních termínů je i dle vedení BVV a.s. (dopis z 3.6.1994) jednou ze základních podmínek smlouvy s vystavovatelem a této podmínce odpovídá i výše ceny, kterou vystavovatel za pronájem plochy zaplatí. Tyto nestejné podmínky pak stanoví BVV a.s. na základě monopolního postavení, nebezpečnost jednání je pak spatřována v znevýhodnění účastníků hospodářské soutěže, které může vést až k vyloučení konkurence. Proto bylo BVV a.s. zakázáno zneužívání monopolního postavení a za porušení zákona uložena pokuta 1.mil.Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad. Namítl především nedostatečné zjištění "právního a skutkového stavu". Nezákonnost rozhodnutí spatřoval v nesprávném vymezení "relevantního trhu", když jím není areál výstaviště, ale Česká republika (pro prostorové vymezení relevantního trhu bylo použito restriktivní interpretace) a v převážné většině mezinárodních akcí (b.1). Při vymezení relevantního trhu byly pak zcela přehlédnuty právní skutečnosti plynoucí z výkonu vlastnického práva (b.2). Účelovost šetření pak vidí žalobce i v tvrzení, že výstavba stánků je samostatným trhem, ale porovnává podíl

BVVA.s. vzhledem k pronajímané rozloze (na rovných 40%, plocha 132.000 ku ploše celkové 330.000m², a dále v dalším pak celková výstavní plocha v ČR 889.000m², podíl žalobce 43% na ní), aniž by porovnávalo podíl BVVA.s "na výstavbách výstavních akcí" v ČR(b.3.). V dalším(b.4) pak namítl, že vydané rozhodnutí neodpovídá požadavkům ust. § 47 odst. 3 správního řádu, a je obecné: a) došlo k nesprávné aplikaci ust. § 9 odst. 3 zákona, ministerstvo nezkoumalo, kterým subjektům vznikla újma a jaká, a neuvádí z jakých důkazů vycházelo při závěru "obecném" (str. 4) "že montážní skupina a subdodavatelé BVVA.s. se neřídí závazně danými termíny..",

b) organizační složku BVVA.s. staví do role konkurenčního soutěžitele, ač tento není samostatným právním subjektem a nemůže soutěžit s jiným.

c) důkazy nehodnotí každý zvlášť ani ve vzájemné souvislosti,

d) neuvádí žádné numerické podklady u soutěžitelů zabývajících se výstavbou veletržních expozic.

e) ministerstvo opomnělo, že každý pořadatel výstavních akcí musí nejdříve soustředit přihlášky vystavovatelů, provést nezbytné organizační úkony a potom může, ale nemusí je zveřejnit jiným soutěžitelům-osobám zabývajícím se výstavbou expozic. V rozhodnutí nelze stanovit okruh soutěžitelů. Zvolený postup ministerstva ve věci výkladu monopolního postavení může vést ad absurdum k závěru, že každý podnikatel podnikající na svém majetku vlastními prostředky má v daném prostředí monopolní postavení a pokud připustí, aby vedle jeho výrobků se v prodejně prodávaly i jiné, má potom dominantní postavení na trhu.

f) nebylo dodrženo ust. § 3 odst. 4, § 34. a násl., § 47 odst. 3 správního řádu a nebylo prokázáno porušení § 9 odst. 3 zákona.

Rozhodnutím ministra pro hospodářskou soutěž ze dne 30.3.1995 č.j. R/18/94 bylo napadené rozhodnutí ministerstva změněno. Výrokem pod bodem 1. bylo vysloveno, že jednání žalobce v době od 1.3.1993 do 18.8.1994, spočívající ve vytvoření a uplatňování rozdílných podmínek pro soutěžitele, provádějící výstavbu veletržních a výstavních expozic, má povahu zneužití monopolního postavení na relevantním trhu ve smyslu ust. § 9 odst. 3 zákona a na základě § 11 odst. 1 písm.d) zákona se toto zneužívání monopolního postavení na trhu zakazuje. Výrokem v bodě 2. byla na základě ust. § 11 odst. 1 písm.h) a § 14 odst. 4 zákona uložena za zneužití monopolního postavení pokuta 200.000,-Kč.

V odůvodnění ministr uvedl všechny námitky rozkladu (viz shora) a k nim zaujal následující stanovisko:

ad 1) V daném případě se jedná o dva trhy, jednak trh pronájmu výstavních ploch a pozemků v areálu výstaviště, na němž má BVVA.s. monopolní postavení a z titulu tohoto trhu uplatňuje vliv na další trh-trh výstavby veletržních a výstavních expozic v tomto areálu, na němž má dominantní postavení.

ad 2) Výkon vlastnického práva nesmí být na újmu práv druhých anebo v rozporu s chráněnými zájmy, tím je i ochrana hospodářské soutěže proti jejímu omezování, zkruslování nebo vylučování. V daném případě považují za zneužití vlastnického

práva to, že BVV umožňuje činnost některým soutěžitelům na trhu výstavařských služeb, aniž by tyto respektovaly časová omezení, která stanoví BVV pro montáž a demontáž expozic pro jednotlivé akce. Konkrétně jde o výstavařské firmy, které pracují pro BVV a.s. na základě smluv o dílo (subdodavatelé) jejichž předmět plnění je i předmětem smluv mezi BVV a.s. a vystavovatelem (finálními odběrateli). Časová omezení rovněž nerespektují montážní skupiny BVV a.s. Tímto jednáním jsou vytvářeny rozdílné podmínky pro jednotlivé soutěžitele na trhu montáže a demontáže expozic a exponátů, což je na újmu těch soutěžitelů, kteří časová omezení respektují. Toto jednání je narušováním hospodářské soutěže.

ad 3) Námitka vymezení relevantního trhu je oprávněná - je proto vymezen ad 1) jinak a jednoznačně.

ad 4) a) zneužití monopolního nebo dominantní postavení na trhu ve smyslu § 9 odst. 3 zákona je naplněno jednáním, které způsobí újmu jiných soutěžitelů nebo spotřebitelů nebo je na úkor veřejného zájmu. V důsledku toho, že určité výstavařské firmy i BVV mohou pracovat na montáži a demontáži expozic bez časového omezení, mají možnost uzavřít a realizovat větší množství smluv než firmy, které jsou vázány časovým limitem a tyto pak mají nižší produktivitu práce a zisky, čímž je jim evidentně působena újma.

ad b) montážní skupina BVV, organizační složka nemá právní subjektivitu, soutěžitelem z tohoto důvodu na trhu montáží a demontáží je BVV a.s.

ad c) Důkazy jsou uvedeny na str. 4 napadeného rozhodnutí, jejich hodnocení sice chybí, ale v rozkladu není zpochybňována skutková podstata věci tj., že výstavařské firmy zhotovující expozice pro BVV, nejsou vázány časovými omezeními.

ad d) pro odůvodnění rozhodnutí nejsou numerické podklady ostatních soutěžitelů v daném případě nutné, určité podklady byly získány, nejsou však uváděny v zájmu ochrany obchodního tajemství.

ad e) soutěžitel, který má monopolní nebo dominantní postavení (na rozdíl od toho, který je nemá a má volnost ve výběru) je ve svém jednání omezen zákonem, není však povinen uzavřít smlouvu se soutěžitelem, k němuž má výhrady.

ad f) námitky týkající se procesních ustanovení jsou obecné, nebyly však shledány podstatné procesní vady, odůvodňující zrušení rozhodnutí. Pokud jde o prokázání porušení ust. § 9 odst. 3 zákona, jsou pod písm.a) až d) uvedeny pouze nejčastější způsoby zneužití - jde o demonstrativní výčet. V projednávané věci nebylo subsumování jednání pod § 9 odst. 3 písm.c) zákona správné, mimo jiné proto, že se vztahuje na plnění vůči účastníkům trhu, přičemž BVV vůči výstavařským firmám, které zhotovují expozice pro vystavovatele nejsou ve smluvním vztahu a nemohou tedy plnit. Skutková podstata zneužití monopolního nebo dominantního postavení však nespočívá pouze v jednání vůči smluvnímu partnerovi, ale je možné - jako v tomto případě, vůči třetím stranám, a to na druhém trhu, jímž je výstavba veletržních a výstavních expozic v Brně. Porušení zákona, zneužití monopolního postavení BVV na relevantním trhu pronájmu výstavních pavilonů a pozemků v areálu výstaviště a poskytování navazujících služeb, souvisejících s pořádáním výstav a veletrhů mezinárodního nebo celostátního charakteru spočívá v tom, že BVV vytvořil a uplatňuje rozdílné podmínky pro činnost výstavařských firem,

včetně vlastní montážní skupiny, neboť BVV a výstavářské firmy pracující pro BVV se nemusí řídit a též neřídí časovými omezeními, která BVV stanoví pro jednotlivé výstavní a veletržní akce.

Rozhodnutí pak snížení pokuty odůvodnilo tím, že jde o první případ, kdy žalobce povinnosti zákona porušil.

Rozhodnutí bylo žalobci doručeno 13.4.1995

Žaloba je důvodná.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu jakém bylo žalobou napadeno, o námitkách žalobce pak uvážil takto:

Námítka vznesenou obecně pod bodem 1. považuje soud za návětu, konkretizovanou v dalších stížných bodech. Sama o sobě by bez dalšího nemohla být důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí, když soud by byl nucen sám vyhledávat konkrétní důvody, v nichž žalobce spatřuje nedostatečně zjištěný skutkový stav a chybné právní závěry (vadu žaloby by bylo nutno odstranit). Jestliže však navazující obsah žaloby důvody v nichž je spatřována nezákonnost rozhodnutí konkretizuje, přihlíží soud při přezkoumání rozhodnutí v každém stížném bodu i k této obecně shrnující námitce.

Námítka (bod 2. a 3. žaloby), že jednání žalobce spočívající ve vytvoření a uplatňování rozdílných podmínek pro soutěžitele provádějící výstavbu veletržních expozic obecně nemůže být zneužitím monopolního či dominantního postavení na trhu, ale je využitím vlastnického práva a jeho výkon s odkazem na ust. čl. 11 odst. 1 Listiny práv a svobod (dále jen "Listina") nemůže být omezen natolik, aby byl nucen se chovat jako "dobročinný ústav", a že rozhodnutí nebere v úvahu specifické podmínky pořádání veletrhů a výstav, a vzhledem k nim chování žalobce pak nemůže být zneužitím, neshledal soud v této obecné poloze důvodnými.

Je třeba předeslat, že sama Listina v čl. 11 současně s právem vlastnit majetek rovněž stanoví v odst. 3 cit. čl. 11, že vlastnictví zavazuje a nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Řádný výkon vlastnického práva tedy předpokládá respektování práv druhých a respektování zákonů chránících obecné zájmy. Rozhodne-li se vlastník užívat svou věc nadto nejen pro svou osobní potřebu, ale své vlastnictví jako podnikatel (§ 2 a násl. obchodního zákoníku) užívá při své podnikatelské činnosti (k dosažení zisku), je povinen tuto podnikatelskou činnost vyvíjet v souladu se zákony jí upravujícími. I dle Listiny, čl. 26 odst. 3 je jeho právo podnikat omezeno pravidly - podmínkami a omezeními, které zákon pro výkon takových činností stanoví. Všechny podnikatele, a tedy soutěžitele na trhu, z důvodu ochrany obecného zájmu, kterým je ochrana hospodářské soutěže, pak zavazují ustanovení obchodního zákoníku o ochraně proti nekalé soutěži, a speciálně pak zákon o ochraně hospodářské soutěže č. 63/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Ust. § 9 odst. 3 zákona pak postihuje záměrné zneužití tržní moci v konkrétním tržním prostředí monopolistou či

dominantem, ať již toto postavení subjektu vyvěrá z vlastnictví určité výlučné věci, či jiného atributu. Zákon neomezuje podnikatele, aby své vlastnictví (podnikové jmění) užíval účelně k dosažení zisku a nenutí jej, aby za cenu vlastních ztrát podporoval konkurenty, omezuje jej a zavazuje jej toliko k takovému chování, aby jako soutěžitel vůči ostatním zachoval přístup "fair", pokud jde např. o ust. § 9 odst. 3 písm.c) zákona neuplatňoval rozdílné, znevýhodňující podmínky při shodném či srovnatelném plnění vůči účastníkům trhu. V této souvislosti soud odkazuje pokud jde o řešení daného problému na Nález Ústavního soudu čj. III ÚS 31/97 (uveřejněný v Právních rozhledech, roč. 98.3.132).

Obecně tedy platí i pro vlastníka, je-li současně soutěžitelem na trhu (§ 2 zákona), že lze vůči němu vyvodit postih, je-li prokázáno, že má monopolní či dominantní postavení na relevantním trhu (ať výlučnost jeho tržní moci plyne z vlastnictví určité věci či jiného práva s ní nakládat, popř. stojí na jiném základu) a že nepřipustně těží z tohoto postavení a v příčinné souvislosti s tímto jednáním dochází k újmě chráněného statku tj. narušení hospodářské soutěže, zájmu spotřebitelů či soutěžitelů.

Žalobce se nemůže "vyvinít" poukazem na specifika své činnosti, popř. na racionalitu takového chování. Jako podnikatel v oboru pořádání výstavních akcí (obdobně jako jeho konkurenti v tomto oboru) má právo, a chce-li uspět pak i musí, stanovit a plánovat chod pořádaných akcí tak, aby jeho nabídka a podmínky jím stanovené byly akceptovatelné vystavovateli a současně znamenaly co nejracionalnější využití možností, jež mu jeho postavení na trhu poskytuje. Toto právo mu nikdo, tím méně zákon, neupírá. Jeho jednání, pakliže má již na relevantním trhu monopolní nebo dominantní postavení, je omezeno v zájmu ochrany hospodářské soutěže zákonem, mimo jiné i tím, že podmínky (omezující nebo znevýhodňující) nesmí stanovit a uplatňovat vůči účastníkům trhu při srovnatelném plnění rozdílně, a nemůže ztěžovat (popř. znevýhodňovat) - s využitím toho, že současně podnikatelsky působí i jako soutěžitel na dalším trhu (trhu montáže a demontáže expozic), postavení třetích osob (tj. znevýhodňovat své konkurenty, popř. znevýhodňovat své subdodavatele). Jinak řečeno, respektovat specifika své činnosti a racionálně postupovat může a musí, musí však postupovat tak, aniž by současně vyvíjel nátlak na hospodářsky slabší partnery a umocňoval tím výlučnost svého postavení a svůj, ničím než výlučností samou daný, a tedy nezasloužený, hospodářský prospěch na jejich úkor, neboť by tím omezoval, zkracoval či vylučoval hospodářskou soutěž na konkrétním trhu zboží (výrobků a výkonů). Takové zneužití monopolního nebo dominantního postavení na trhu zákon zakazuje v ust. § 9 odst. 3.

Pojem "zneužití" pak přímo zákon nedefinuje, říká však příkladným výčtem nepatřičných jednání v ust. § 9 odst. 3, co lze za zneužití monopolního, nebo dominantního postavení považovat. Předpokladem postihu je pak správné vymezení relevantního trhu, a prokázání, že na něm má soutěžitel postavení monopolní nebo

Zajistil
hřídku

PO
0

dominantní a že toto postavení zneužil způsobem naznačeným v zákoně. Nezbytné je rovněž zkoumat, zda v konkrétním případě skutečně k narušení soutěže došlo.

Soud ve vztahu k řízení před správním orgánem není opravnou instancí, nedoplňuje dokazování, důkazy sám nehodnotí a nemůže dospět k jinému skutkovému stavu jako podkladu pro rozhodnutí (§ 250i odst. 1 o.s.ř.). Rozhodování o zákonnosti napadeného rozhodnutí znamená při konkrétních žalobních námitkách směřujících do nedostatečně zjištěného skutkového stavu (které jsou důsledně v dispozici žalobce, § 249 odst. 2 o.s.ř.) to, že soud v mezích žalobních bodů zkoumá, zda okruh skutečností, které v řízení měly být zjišťovány, byl zjištěn v postačujícím rozsahu, zda se tak stalo s použitím zákonných důkazních prostředků a způsobem, který neodporuje procesnímu předpisu a zda skutkový stav, který správní orgán takto zjistil a na jehož základě rozhodoval, má v provedených důkazech postačující oporu. Hodnocení důkazů správním orgánem, jako myšlenková úvaha, při níž usuzující přijímá jedno tvrzení a odmítá jiné, přičemž se opírá o logické, systematické, historické, pravděpodobnostní a věrohodnostní úsudky, musí být v rozhodnutí vyjádřeno. Znamená to, že odůvodnění rozhodnutí musí označit důkazy z nichž vychází, co z každého z nich dovozuje a jaký z nich v souhrnu činí závěr.

Žalobce namítá (ad 5., 6.), že vymezení relevantního trhu nevychází z důkladného zjištění skutečností, zjištění dominantního postavení se neopírá o dostatečně numericky ověřené údaje.

Relevantní trh byl z hlediska věcného a teritoriálního v napadeném rozhodnutí vymezen správně jednak jako trh pronájmu výstavních ploch a pozemků v areálu výstaviště, na němž má žalobce monopolní postavení, přičemž rozhodnutí vychází ze skutečností, které ani sám žalobce nepopírá, totiž, že je výlučným vlastníkem tohoto areálu a jako současně výlučný provozovatel stanoví podmínky pronájmu ploch a pozemků jednotlivým vystavovatelům pro jednotlivé jím pořádané výstavní akce. Předmětem ochrany dle § 9 odst. 3 zákona je ochrana trhu před důsledky jednání toho, kdo má monopolní nebo dominantní postavení, bez ohledu na to, kde se takové důsledky projeví. Žalovaný správně rovněž vymezil i další trh - věcně jako trh výstavby veletržních a výstavních expozic v tomto areálu, přičemž vycházel z údajů, které sám žalobce ve svém vyjádření v průběhu řízení podal písemně dne 29.7.1994, kdy sám uvedl, že jeho podíl na výstavbě expozic na daném výstavišti v r. 1994 je 40%. Pokud jde o teritoriální vymezení trhu bývá zpravidla trh služeb (výkonů), v daném případě trh pronájmu výstavní plochy a trh výstavby expozic na ní menší než např. u výrobků (kdy jím může být region i stát). Navíc právě v případě hospodářské soutěže na trhu pronájmu výstavních ploch a trhu výstavby expozic je v každém individuálním případě vymezení relevantního trhu nutno sledovat i z hlediska specifických soutěžních podmínek, které má soutěžitel jako výlučný provozovatel určitého výstaviště, spočívající v tradici a nezaměnitelnosti, popř. které má jako tradiční

organizátor celostátních či světově již známých výstavářských akcí spjatých výlučně s určitým teritoriem. Proto soud považuje za správné v daném případě úzké vymezení relevantního trhu na areál výstaviště v Brně - Pisárkách, když fakticky organizování nemalého počtu z akcí zde pořádaných žalobcem-a v souvislosti s nimi tedy i pronájem plochy a průnik na trh výstavby expozic je spjat výlučně s tímto prostorem a v tomto smyslu jde o trh nenahraditelný. (Je totiž absurdní představou, že by např. tradiční "Mezinárodní strojírenský veletrh" mohl jako výstavní akci pořádat konkurent žalobce v ČR jinde). Žalovaný proto v souladu se zákonem dovodil postavení žalobce na trhu pronájmu ploch jako postavení monopolní a na trhu výstavby expozic jako postavení dominantní. Samo o sobě samotné nabytí monopolního nebo dominantního postavení na trhu zákon nepostihuje, rozhodné je zda došlo k zneužití tohoto postavení. Žalovaný přitom výslovně ve výroku rozhodnutí užil odkazu na ust. § 9 odst. 3 zákona. Nemohou proto v tomto směru obstát námitky proti "ust. § 9 odst. 3 písm.c) ani proti vymezení "dominantního" postavení (z částí bod 4,5,).

V
 Za zneužití monopolního postavení na relevantním trhu (shora vymezeném) výrok rozhodnutí prohlásil jednání žalobce v době od 1.3.1993 do 18.8.1994, spočívající ve vytvoření a uplatňování rozdílných podmínek pro soutěžitele, provádějící výstavbu veletržních a výstavních expozic. Obecně není podle soudu vyloučeno, aby zneužitím postavení soutěžitele s monopolní tržní mocí bylo dosaženo výhody na jiném trhu, přičemž úspěšné a dlouhodobě takové jednání může znamenat eliminaci konkurence a získání dominantního či monopolního postavení i na trhu druhém. Je proto zcela v souladu se zákonem, je-li takové jednání zjištěno a dokázáno, vyvodit za něj postih a kvalifikovat jej jako případně jiné jednání než příkladmo uvedená podle § 9 odst. 3 zákona.

Rozhodnutí konkretizuje jednání, které je zneužitím, v odůvodnění tak, zneužití vlastnického práva je spatřováno v tom, že některým soutěžitelům na trhu výstavářských služeb je umožněna činnost, aniž by respektovaly časová omezení obecně pro montáž a demontáž expozic pro jednotlivé akce vyhlášené. Uvádí, že jde o výstavářské firmy, které pro žalobce pracují na základě smluv o dílo (subdodavatelé) a o montážní skupinu BVV a.s. Činí závěr, že jsou tím vytvářeny rozdílné podmínky pro soutěžitele na trhu montáže a demontáže expozic a tím narušována hospodářská soutěž, protože soutěžitelé, kteří mohou pracovat bez časového omezení, mají možnost uzavřít a realizovat větší množství smluv než ty, které jsou vázány časovým limitem. Dovozuje pak, že tyto výstavářské firmy (konkurenti žalobce) mají pak nižší produktivitu práce a zisky, tedy je jim způsobena újma. Žalobce proti uvedeným závěrům namítá (zčásti ad 4,5,6 žaloby) nedostatečně zjištěný skutkový stav.

Pokud jde o zjištění staví napadené rozhodnutí závěr na zjištěných plynoucích z rozhodnutí I. stupně a odkazuje na důkazy shrnuté na str. 4 prvostupňového rozhodnutí. Výslovně uvádí, že

jejich hodnocení sice chybí, vyslovuje však, že v rozkladu není zpochybněna skutková podstata projednávané věci (tj. že došlo k zvýhodnění soutěžitelů vázaných na BVV a.s.), rovněž numerické údaje prohlašuje pro posouzení věci za nepodstatné, procesní námitky za velmi obecné, změnu subsumace jednání (původně pod § 9 odst. 3 písm.c) zákona pak rozhodnutí odůvodňuje.

Napadené rozhodnutí je stran věcně a časově vymezeného jednání, které je hodnoceno jako zneužití monopolního postavení a stran hodnocení důkazů v tomto směru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Předně je nutno poznamenat, že správní orgán (i jeho vedoucí rozhodující o rozkladu) ve smyslu ust. § 9 odst. 8 zákona postupuje, není-li v zákoně upraveno jinak, podle správního řádu. Rízení o rozkladu, stejně jako odvolací řízení je podle správního řádu řízením, v němž je přezkoumáváno napadené rozhodnutí z úřední povinnosti v celém rozsahu, není tedy (na rozdíl od soudu vázaného žalobními námitkami) orgán (vedoucí orgánu) vázán návrhy a důvody uplatněnými účastníky řízení v rozkladu. Řízení je rovněž ovládáno zásadou vyšetřovací, podle povahy věci i zásadou projednací. Obecně platí, že ústní jednání je nutno naříditi vždy, kdy je třeba ve věci slyšet svědky, když ve smyslu ust. § 32 správního řádu je jejich slyšení třeba k zjištění úplného a přesného skutečného stavu věci, protože ve smyslu ust. § 33 správního řádu má účastník právo klást svědkům otázky, lze proto tomuto jeho právu dostat jen při ústním jednání.

Jako důkazní prostředky pro to, že montážní skupina a subdodavatelé BVV a.s. se neřídí závazně danými termíny pro zahájení montážních prací v areálu výstaviště rozhodnutí I. stupně uvádí (a rozhodnutí o rozkladu odkazuje, str. 4 textu) výpovědi svědků bez označení, o které konkrétní výpovědi a jakých svědků jde. (Spis neobsahuje protokoly o výpovědi svědka), obsahuje toliko zápis z ústního jednání z 5.5.1994 (bez účasti žalobce), v němž jsou souhrnně reprodukovány na kladené otázky jakoby společné odpovědi zástupce sdružení SVYFA a zástupce Fair Design. Nehledě na formální nedostatky řádného provedení výsledku, neplyne z rozhodnutí hodnocení tohoto důkazu, jaké konkrétní zjištění ohledně jednání žalobce z něho plyne. To platí i o dalších důkazech, na něž je obecně odkazováno, když toliko stran prohlášení členů Správní rady SVYFA v den zahájení montážních akcí tj. 31.1.1994 je interpretováno zjištění, že zahájení montážních prací pro výstavu Embax-Print, Inteco a Intrama 1994, byl v uvedený den objem prací prováděných montážní skupinou a subdodavateli BVV a.s. z 80% hotov, s odkazem na fotodokumentaci, videozáznam a potvrzení zástupce žalobce ing. Surky. V souvislosti s tím je odkázáno rovněž na prohlášení 17ti svědků - toto prohlášení ve spise založené je však natolik obecné, že nemá žádnou vypovídací hodnotu, protože neuvádí na kterých konkrétních akcích a v jakém období mělo k předčasnému zahájení prací dojít, navíc uvádí, že "téměř" nikdy, a "zpravidla" nejsou oficiální termíny dodržovány montážní skupinou BVV a.s. a subdodavateli. Rozhodnutí konstatuje dále zjištění, že na akci

CHYBA

ČLOU
 JUSY BÍ
 ŘÍZEN
 OTOKOL
 VÝSLECHU
 ŠEOKA,
 NAČEN
 ŽAKÉ VÝPŮVĚD
 KSTERÝCH
 ŠOKI JDE
 KAČNÍ
 KAL PUSI
 T HODNOLEM

Salima 1993 byly montážní práce zahájeny již 1.2.1993, ač termín byl stanoven 22.-2.1993, u Salimy 1994 zjištění, že zahájení je doloženo s předstihem 6 dnů, aniž by bylo uvedeno z čeho tato zjištění plynou. Za řádný podklad pro rozhodnutí nelze mít ani odkaz na kontrolu provedenou přímo na místě 11.8.1994, když spis neobsahuje zápis z této kontroly či šetření na místě, žalobce tomu nebyl přítomen, spis obsahuje toliko vyjádření třech firem z 11.8.1994, potvrzující, že montážní práce na "MSV 1994" začaly 8.8.1994, ač termín oficiální je 23.8.1994. Obecně pak rozhodnutí konstatuje dále toliko, že porovnáním dohodobých smluv o spolupráci BVV a s se subdodavateli, smlouvy o uzavření budoucích smluv a předložených smluv o dílo BVV a.s. se subdodavateli a předložených faktur atd. je zřejmé, že činnost všech subjektů je srovnatelná.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že výrok rozhodnutí prohlašující jednání žalobce v době od 1.3.1993 do 18.8.1994, spočívající ve vytvoření a uplatňování rozdílných podmínek pro soutěžitele, provádějící výstavbu veletržních a výstavních expozic, je zneužitím monopolního postavení, se neopírá o řádně provedené důkazy, nehodnotí je a podklady v odůvodnění rozhodnutí označené nejsou dostačující. Tyto totiž hovoří konkrétně toliko o zjištěném jednání žalobce 31.1.1994 v souvislosti s akcí Embax-Print, Inteco a Intrařma 1994, a pak o jednání v souvislosti s akcí Salima 1993 (předstih prací 21 dnů v únoru 1993) a Salima 1994 (předstih 6 dnů), avšak bez konkretizace důkazu z něhož plyne zahájení prací v předstihu, a dále pak o akci "MSV 1994, kdy se obecně odkazuje na zjištění, že zúčastněné firmy 11.8.1994 potvrdily zahájení prací již 8.8., místo až 23.8., kdy byl dán oficiální termín. Není tedy ničím doloženo (a pokud ve spise takové podklady jsou, správní orgán z nich patrně nevycházel), že žalobce zneužíval monopolního postavení způsobem ve výroku naznačeným po dobu vymezenou (když se hovoří pouze o jednání v únoru 1993, lednu, únoru a srpnu 1994), není tak zřejmý objem resp. rozsah jeho jednání, a tedy do jaké míry šlo o jednání pravidelné schopné ohrozit hospodářskou soutěž a způsobit soutěžitelům újmu. Napadené rozhodnutí tak nemůže obstát, když i v rozkladu žalobce namítal v tomto směru nedostatečné odůvodnění rozhodnutí, jeho rozpor s ust. § 47 odst. 3 správního řádu a nehodnocení důkazů, jak tento zákon ukládá, a současně především i neprokázání závěru, že montážní skupina BVV a.s. subdodavatelé se neřídí závazně danými termíny a neprokázání újmy ostatním soutěžitelům. /viz jeho rozklad bod 4. zejm. písm.a), c)/.

Vrchní soud v Praze proto dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná a proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 250j odst. 2 o.s.ř. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech soudního řízení se opírá o ust. § 250k odst. 1 o.s.ř. a vychází ze skutečnosti, že žalobce měl v řízení úspěch, byla mu proto přiznána náhrada nákladů řízení ve výši zaplaceného soudního poplatku (1.000,- Kč), když práva na náhradu dalších nákladů řízení se do protokolu při jednání u soudu výslovně vzdal.

Do napsání:
 Výrok se musí opírat o řádně provedené důkazy, z nichž
 byl žalobce. Podklady v odůvodnění rozhodnutí musí být
 dostačující a
 musí být (39) prokazatelně újmu

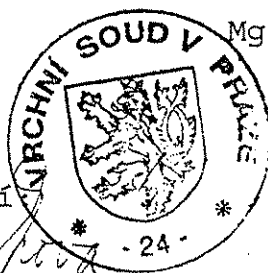

Protože soud zjistil, že došlo při podání návrhu k zaplacení soudního poplatku kolkovými známkami ve výši 5.000,-Kč, ač dle Sazebníku soudních poplatků, položka 17 činí poplatek z návrhu na přezkoumání rozhodnutí toliko 1.000,-Kč, rozhodl současně o vrácení přeplatku soudního poplatku podle § 10 zákona č. 549/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů ve výši 4.000,-Kč k rukám žalobce, s tím, že tato částka bude vrácena z účtu Vrchního soudu v Praze ve lhůtě, kterou současně stanovil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky (§ 250j odst. 4 o.s.ř.).

V Praze dne 19.června 1998

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení

[Handwritten signature]

vrchní soud v praze